

Το άνοιγμα της καρδιάς

/ Γενικά

Στους Αναβαθμούς του πλ.δ'ήχου, στο Δ'Αντίφωνο, ψάλλεται το εξής: **«Ίδού δὴ τί καλόν ἢ τί τερπόν, ἀλλ'ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα· ἐν τούτῳ γάρ Κύριος ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰώνιον»**. Δηλαδή: αυτό είναι το ωραίο και το ευχάριστο το να ζουν μαζί οι αδελφοί. Γιατί τούτο είναι η αιώνια ζωή, όπως το βεβαίωσε ο Κύριος.

Ζητά ο άνθρωπος τη χαρά και την πληρότητα. Ψάχνει τρόπους να τα αποκτήσει, αφού δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτά. Κι όμως είναι η απόκτησή τους απλή και εύκολη. Πώς είναι δυνατό να μας καλεί ο Θεός να ζήσουμε κάτι που δεν μπορούμε;

Το μυστικό βρίσκεται έξω από τον εαυτό μας, στον άλλο που είναι αδελφός μας, οικείος, δικός μας. Η σχέση μαζί του γίνεται μέσο που αποκαλύπτεται και ο δικός μας εαυτός και γνωρίζεται. Η αγάπη ελευθερώνει από τον εγωκεντρισμό και φέρνει αυτά που ζητούμε: τη χαρά και την πληρότητα.

Αν η συγκατοίκηση - «τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα» - δεν είναι εφικτό, όπως πραγματοποιείται ως ευλογία στα μοναστήρια, η συν-χώρεση των καρδιών, το άπλωμα της ψυχής για ν' αγκαλιάσει τον άλλο, γίνεται η εμπειρία της αιώνιας ζωής. Γιατί έτσι γνωρίζεται ο Θεός της αγάπης, σύμφωνα με το λόγο του Χριστού ότι η αιώνια ζωή είναι το «ν' αναγνωρίζουν οι άνθρωποι τον Πατέρα ως το μόνο αληθινό Θεό, καθώς κι εκείνον που έστειλε, τον Ιησού Χριστό» (Ιω.17,11). Η «αναγνώριση» επιτυγχάνεται ασφαλώς στην πράξη με την αγαπητική σχέση.

Τότε γεμίζει η ύπαρξη χαρά, καθώς πραγματοποιείται η προσευχή του Κυρίου στη

Γεθσημανή «ἵνα ὧσιν ἔν καθὼς ἡμεῖς» (Ιω.17,11). Η στενότητα του εαυτού μας υποχωρεί, όπως και η μιζέρια του, και κυριαρχεί η κοινωνία των προσώπων που φέρνει ευρύτητα, ελευθερία.

Ζητούμε την αιώνια ζωή στη χρονική διάσταση της αιωνιότητας, ξεχνώντας ότι είναι τόσο κοντά μας, εδώ και τώρα, ως τρόπος ζωής. Τονίζουμε πιο πολύ τη δυσκολία που απαιτείται για να βιωθεί, παρά την ομορφιά της θυσίας που η πληρότητα της χαράς στην καρδιά ξεπερνά κάθε δυσκολία.

Νομίζουμε ότι η αιώνια ζωή θα μας δοθεί ως μισθός για τα καλά μας έργα, τις νηστείες και τις ελεημοσύνες μας και άλλα που ενδεχομένως ν' αυξάνουν την

αυτοδικαίωσή μας, παραγνωρίζοντας το γεγονός της αγάπης ως «καύση καρδιάς υπέρ πάσαν την κτίση» κατά το σοφό άγιο Ισαάκ το Σύρο.

Τελικά το άνοιγμα της καρδιάς γίνεται η είσοδος της Βασιλείας του Θεού στη ζωή μας. Αυτό το άνοιγμα μπορούμε να το συναντήσουμε στην απλότητα, στην καλοσύνη, στο μοίρασμα του «έχειν και του είναι» (σ' ό,τι έχουμε και σ' ό,τι είμαστε), αντί στη στενότητα, στη σκληρότητα, στον οίκτο.

Δεν είναι παράξενο να βρίσκουν τη Βασιλεία του Θεού όσοι γνωρίζουν αυτό τον τρόπο ζωής αλλά δεν ξέρουν από θρησκευτικά καθήκοντα. Ούτε, βέβαια, είναι παράξενο να χάνουν τη Βασιλεία του Θεού όσοι έχουν «μόρφωσιν ευσεβείας» αλλά αγνοούν τη δυναμική της καρδιάς και περιορίζονται στα θρησκευτικά τους καθήκοντα.

Η Εκκλησία είναι στον κόσμο για να δείχνει στους ανθρώπους, με τη διδασκαλία και τη ζωή της, τη χαρά της Βασιλείας ως σχέσης αγάπης που πηγάζει από την καρδιά που, εν γνώσει ή εν αγνοία, κατοικεί ο Θεός της αγάπης.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com